

Sygn. akt V GC 382/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10.03.2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Magdalena Wilner

Protokolant: Alicja Pomykała

po rozpoznaniu w dniu 24.02.2017 roku w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. W. i K. B.

przeciwko : Towarzystwu (...) S.A. z/s W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwu (...) S.A. z/s W. solidarnie na rzecz powodów P. W. i K. B. kwotę 11 249,80 zł. (jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści dziewięć złotych 80/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 02.10.2014 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 2 980,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesowych.

Sygn. akt V GC 382/15

UZASADNIENIE

Powodowie P. W. i K. B. (...) spółki (...) z siedziba w K. wnieśli w dniu 02 października 2014 roku pozew przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 11.249,80 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, iż w dniu 23 marca 2014 roku miała miejsce kolizja drogowa, której uczestnikiem był pojazd należący do M. S. (1). Następnie M. S. (1) przełał wierzycelność przysługującą mu przeciwko pozwanemu na rzecz powodów. Pozwana przyznała zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 8.500,00 złotych, tym samym uznała koszt najmu pojazdu jedynie za 34 dni i nie uwzględniła kosztów najmu za 45 dni.

W dniu 18 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył w ustawowym terminie sprzeciw od tego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości ponadto wniósł o oddalenie powództwa w całości. Złożył także wniosek o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma procesowego wskazał, iż najem samochodu w okresie przekraczającym wypłacone przez pozwanego odszkodowanie było nieuzasadnione. Wskazał ponadto, iż powód mógł przystąpić do naprawy bez oczekiwania na wypłatę odszkodowania, bowiem poszkodowany potrzebował samochodu zatem dokonałby naprawy

bez względu na wypłatę odszkodowania przez pozwanego. Wypłata odszkodowania nie uzależnia możliwości przeprowadzenia naprawy.

W dalszych pisma procesowych strony podtrzymał wcześniejsze wnioski i przedstawione okoliczności.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Powodowie P. W. i K. W. wspólnicy spółki cywilnej (...) z siedzibą w K. prowadzą działalność gospodarczą w zakresie wypożyczaniem samochodów. Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeniowej i bezpośrednio z nią związanej.

(dowód: zeznania powoda P. W. na rozprawie w dniu 09 marca 2015 roku k. 78; odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS pozwanego k. 45-47v.)

W dniu 23 marca 2014 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uczestniczył pojazd marki B. o nr rej. (...) którym kierował M. S. (1) oraz pojazd marki F. o nr rej. (...), którym kierowała J. P.. Sprawcą kolizji była kierująca pojazdem marki F. J. P..

okoliczność bezsporna

W dniu 24 marca 2014 roku M. S. (1) zgłosił telefonicznie szkodę z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia. M. S. (1) nie zdecydował się na naprawę pojazdu bezpośrednio po kolizji z uwagi na brak środków finansowych.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 03.06.2014 roku k. 30; zeznania świadka M. S. (1) na rozprawie w dniu 08 maja 2015 roku 00:06:11)

W dniu 24 marca 2014 roku M. S. (1) zawarł z powodem umowę najmu samochodu. Wartość czynszu najmu pojazdu za jedną dobę strony określiły na 203,25 złotych. Zgodnie z §6 pkt. 3 umowy najemca przełał na wynajmującego prawo do odszkodowania przysługującego z polisy sprawcy szkody w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 23 marca 2014 roku. Wynajmujący przyjął tę wierzytelność. M. S. (2) będący współwłaścicielem uszkodzonego pojazdu wyraził zgodę na przelew wierzytelności.

(dowód: umowa najmu samochodu nr (...) z dnia 24.03.2014 roku k. 9-11; oświadczenie M. S. (3) k. 12; protokół zdawczo – odbiorczy k. 13)

Decyzją z dnia 27 maja 2014 roku przyznano odszkodowanie za naprawę pojazdu.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 03.06.2014 roku k. 30)

W dniu 29 maja 2014 roku pozwany przełał na rzecz M. S. (1) kwotę 1.675,19 złotych tytułem odszkodowania.

(dowód: potwierdzenie operacji bankowej k. 29)

Od dnia 02.06.2014 roku do dnia 10.06.2014 roku samochód B. o nr rej. (...) przebywał w zakładzie naprawczym.

(dowód: pismo z dnia 11.06.2014 roku k. 76)

Koszt pojazdu zastępczego za okres czasu od 24 marca 2014 roku do dnia 10 czerwca 2014 roku powód określił na kwotę 19.749,80 złotych.

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 01.07.2014 roku k. 15)

Pismem z dnia 11 lipca 2014 roku pozwany przyznał zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 8.500,00 złotych. Za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego uznano okres 34 dni, zaś pozostały koszt najmu pozwany uznał za bezzasadny.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 11.07.2014 roku k. 31)

Czas naprawy pojazdu wyniósł 19,2 roboczogodziny, zatem 2,4 dni (19,2 rbh : 8 h). Wyliczoną liczbę dni należało powiększyć o 3 dni. Związane jest to z przyjęciem i zdaniem pojazdu po naprawie, wprowadzeniem na stanowisko i zmianą stanowiska naprawczego, czasem schnięcia lakieru. Technologiczny czas naprawy powypadkowej samochodu osobowego marki B. o nr rej (...) w związku ze szkodą komunikacyjną w dniu 23 marca 2014 roku określić należało na 5 dni roboczych.

(dowód: opinia biegłego sądowego K. S. z dnia 28.06.2015 roku k. 109-116)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów na k. 9-13; 15; 29-31; 76; 45-47; 109-116 oraz zeznań powoda P. W. oraz świadka M. S. (1).

Dokumenty w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

W przedmiocie zeznań świadka M. S. (1) oraz zeznań powoda P. W. wskazać należy, iż są one logiczne, rzeczowe oraz potwierdzają zgromadzone w sprawie materiały dowodowe.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Powodowie weszli jako wierzyciel pozwanego w miejsce M. S. (1) i M. S. (3) w oparciu o umowę najmu samochodu nr 02/03/2014 (§6 pkt. 3 umowy) oraz pisemnego oświadczenia M. S. (3) z dnia 02 marca 2014 roku. Co do zasady przysługiwało im roszczenie w stosunku do pozwanego w takim zakresie w jakim je posiadał zbywca wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie powodowie dochodzili od pozwanego zapłaty kwoty 11.249,80 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego, którego konieczność powstała w wyniku uszkodzenia pojazdu marki B. o nr rej. (...), w wyniku kolizji drogowej, której sprawcą była kierująca pojazdem F. J. P..

Odpowiedzialność pozwanego wynika zatem z zawartej przez niego umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z treścią art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zmianami) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub (naturze) danego rodzaju stosunku. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu (art. 13 ust. 1 ustawy). Termin wypłaty odszkodowania wynosi zasadniczo 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ustawy). W przypadku gdyby wyjaśnienie terminu, o którym mowa wyżej, okoliczności niezbędne do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia

zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (art. 14 ust. 2 ustawy). Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). O ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ k.c.). W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez kierującego pojazdem marki F., którego odpowiedzialność oparta jest na treści przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Bezspornym pozostawało również, iż odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 i 9a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powodowie zaś będąc osobą uprawnioną do odszkodowania mogli dochodzić roszczenia bezpośrednio od pozwanego (art. 822 § 4 k.p.c.).

W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego uwieńczonym Uchwałą składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 5/11, potwierdzoną Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 76/13 ukształtowany został pogląd, zgodnie z którym poniesienie przez poszkodowanego wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu stanowią wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Szkodę stanowią również konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Przy takim ujęciu, stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu negatywnych następstw majątkowych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. W takiej sytuacji poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zwrot wydatków na najem pojazdu zastępczego nieprzeznaczonego do kontynuowania działalności gospodarczej lub zawodowej, można je bowiem uznać za stratę (art. 361 § 2 k.c.). Strata majątkowa powstaje tu dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nie wszystkie jednak wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu **wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych**, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji – gwarancyjnej ubezpieczyciela. W takim przypadku należy przyjąć, że w zakres szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym wchodzi koszt najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego. Ustalenie, jakie skutki pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zderzeniem szkodzącym następuje bowiem przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy.

Koniecznym pozostawało zatem ustalenie technologicznego czasu naprawy samochodu osobowego marki B. o nr rej. (...). W związku z tym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych.

W tych realiach, Sąd dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego przede wszystkim oparł się na pisemnej opinii biegłego sądowego Krzysztofa Szpery. Opinia biegłego Szpery wskazała, iż czas naprawy pojazdu wyniósł 19,2 roboczegodzin, zatem 2,4 dni (19,2 rbh : 8 h). Wyliczoną liczbę dni należało powiększyć o 3 dni. Związane jest to z przyjęciem i zdaniem pojazdu po naprawie, wprowadzeniem na stanowisko i zmianą stanowiska naprawczego, czasem schnięcia lakieru. Technologiczny czas naprawy powypadkowej samochodu osobowego marki B. o nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną w dniu 23 marca 2014 roku określić należało na 5 dni roboczych. Opinia nie była

przez strony przedmiotowego sporu kwestionowana. W związku z powyższym należało przyjąć, iż opinia ta została wykonana w sposób rzetelny i dokładny.

W ocenie Sądu brak było również podstaw do podważenia przyjętego przez powodów okresu trwania najmu pojazdu zastępczego od dnia 24 marca 2014 roku do dnia 10 czerwca 2014 roku. Powodowie w pozwie wskazali, że wypłata odszkodowania przez pozwanego ubezpieczyciela nastąpiła w dniu 29 maja 2014 roku. W odpowiedzi na pozew pozwany nie odniósł się do chwili wypłaty odszkodowania. Pozwany nie zakwestionował samej daty wypłaty odszkodowania, która nie jest tożsama z datą wydania decyzji o wypłacie należnej kwoty poszkodowanemu. W szczególności pozwany nie wskazał żadnych dowodów, z których wynikałoby, że wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu wydania decyzji, tj. w dniu 27 maja 2014 roku. Za uzasadniony czas, w który poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego należy uznać również okres 8 dni następujących po wypłacie odszkodowania. Rozpatrując kwestię uzasadnionego czasu najmu przede wszystkim należy przeanalizować wszechstronnie wszystkie okoliczności sprawy i w oparciu o nie ustalić okres, w którym nie było możliwe korzystanie z uszkodzonego pojazdu przy zachowaniu wymogów współpracy dłużnika z wierzycielem, o której mówi art. 354 k.c. W rozpoznanej sprawie uwzględnić należało, iż od dnia wypłaty odszkodowania, pojazd podlegał naprawie, a na okres ten przypadają również dni wolne od pracy. Zważyć należało, że wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 29 maja 2014 roku, tj. w czwartek, w godzinach popołudniowych. Mimo, iż w opinii biegły Szpera wskazał, że czas naprawy pojazdu winien wynieść ponad 5 dni roboczych (5,4 dnia), to w ocenie Sądu dodatkowe 3 dni nie wykraczają nadmiernie ponad czas naprawy pojazdu, zatem mieszczą się w rozsądnych i uzasadnionych ramach czasowych. Tym samym nie wykracza poza rozsądne granice czasowe technologicznej naprawy, w tym m.in. czasu oczekiwania na części zamienne.

Istotna w niniejszym postępowaniu pozostawała ocena uszczerbku w postaci braku możliwości korzystania z pojazdu i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela w tym względzie. Tym samym uznać należało, że dopiero po wypłacie poszkodowanemu odszkodowania i dokonaniu naprawy ustała konieczność najmu pojazdu zastępczego, wobec czego okres najmu od 24 marca 2014 roku do 10 czerwca 2014 roku wskazany przez powoda jest uzasadniony i przysługuje za niego odszkodowanie.

Analogiczne stanowisko jak sąd w niniejszej sprawie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy między innymi w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt XIII Ga 700/15.

Jako datę wymagalności odsetek za opóźnienie sąd uznał datę wskazaną w pozwie, tj. od dnia wniesienia pozwu, który miał miejsce w dniu 02 października 2014 roku. Mając powyższe na uwadze sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty te składają się opłata sądowa w wysokości 563,00 złotych, a także koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w łącznej wysokości 2.417,00 złotych. Łącznie koszty procesu wyniosły 2.980,00 złotych i taką też kwotę sąd zasądził solidarnie od pozwanego na rzecz powodów (pkt. 2 wyroku).